

LBRIS

We know
books

© Editura EIKON

București, Calea Giulești 333, Sector 6,
cod poștal 031310, România

Difuzare / distribuție carte: 021 348 14 74

0733 131 145, 0728 084 802

difuzare@edituraeikon.ro

www.librariaeikon.ro

Redacția: 021 348 14 74

0728 084 802, 0733 131 145

contact@edituraeikon.ro

www.edituraeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de
Consiliul Național al Cercetării Științifice
din Învățământul Superior (CNCSIS)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ALDEA, LUMINIȚA

Acasă : roman / Luminița Aldea. - București : Eikon, 2022-
4 vol.

ISBN 978-606-49-0782-0

Vol. 2. - 2023. - ISBN 978-606-49-1003-5

821.135.1

Imagine coperta I: Anastasia Shuraeva, Pexels.com

Editor: Valentin Ajder

LUMINIȚA
ALDEA

ACASĂ

– roman –

volumul II

E I K O N

București, 2023

CAP. IV

ANGAJATĂ LA C.A.P. STĂNILEȘTI

E noapte. Mariana stă întinsă pe patul așezat lângă geam și, chiar dacă este trecut de miezul nopții, nu poate adormi. Își plimbă privirea prin camera mobilată țărănește și studiază lucrurile din jur, ce își pierde conturul în întuneric, fiind foarte slab luminate de pâlpăirile candeliei așezate sub icoane. Pentru prima dată în viața ei doarme într-o casă de la țară, cu ștergare țesute pe pereți, cu covoare înflorate puse pe lângă paturi și cuverturi din lână ca așternut. Pe jos sunt Țoale de cordele. La răsărit, pe perete, multe icoane și candela ce-și aruncă slaba zbatere de lumină și îi mângâie sufletul ros de înstrăinare. Durerea provocată de faptul că nu a reușit la facultate nu mai este atât de crudă ca în primele zile când a aflat că a căzut prima pe listă. La început era atât de mare, încât i se părea că ajunge în pragul nebuniei. Nu știa ce să facă, pe ce drum să meargă, nu erau părinți care să o mângâie și să-i atenuze durerea acestui mare eșec din viața ei. Se zbătea ca o frunză dusă de ape și își dojenea inima că nu a învățat mai bine și „Amintiri din copilărie” de Ion Creangă, căci asta s-a dat la examen în acel an la literatură, la facultatea din București. Nu avea de unde ști că nici fiica doamnei Adriana nu a reușit la facultate, dar părinții i-au fost alături, nu i-au dat voie să plângă nici măcar o zi, au trimis-o în tabără la mare ca să se recreeze, apoi va urma învățătura pentru examenul de anul viitor.

La ea durerea a fost paroxistică, pentru că tot viitorul ei depindea de reușita la acel examen. Niciun plan de viitor nu era legat de a lucra, de a-și câștiga existența muncind, ci toate planurile ei erau legate de a învăța și a scrie.

Ceea ce îi mai atenua durerea erau discuțiile cu Stela Borislov ce nu reușise nici ea la examen și urma să plece să lucreze la o fabrică de băuturi alcoolice în județul Vrancea unde primise repartitia, iar Mariana la C.A.P. Stăniilești, un sat aflat la 30 de km de Suceava.

Și doamna Geta făcea tot ce putea să o încurajeze și să o facă să nu vadă în acest eșec o tragedie, deși știa în adâncul sufletului ei că pentru Mariana această nereușită este, totuși, o tragedie.

Stela a plecat spre Vrancea, iar Mariana la Stăniilești, în aceeași zi. Mariana a condus-o pe Stela până la gară și a ajutat-o să-și urce bagajele în tren căci pe lângă hainele din geamantan mai avea un pachet uriaș în care era o pernă și o plapumă ce i le adusese soțul doamnei Veronica. Înainte de a se despărți, s-au strâns în brațe cu disperare, cum nu se strâng nici măcar frații între ei, căci pe ele le lega mai mult decât o legătură de sânge: erau suflete îngemănate de durere, de suferință, de lipsa iubirii, de dor de Dumnezeu și de alungat de Dumnezeu... Mai mult decât surori de cruce sau de sânge erau surori de lacrimă...

Amândouă plâneau și nu găseau cuvinte să-și spună ceva una alteia.

– Să-mi scrii, șopti Mariana.

– Unde?, a întrebat Stela și apoi s-au înecat una în privirea alteia realizând cumplitul adevăr în care se aflau: nu știau unde pleacă, nu aveau adresă unde să-și scrie, nu știau dacă se vor mai găsi vreodată...

Când trenul șuiera de plecare, Mariana a coborât din tren și în loc de rămas bun a strigat prietenei sale:

– Roagă-te lui Dumnezeu când o să-ți fie greu!

Cu fața plină de lacrimi, cu sufletul plin de dorul ce umple găurile, fără niciun pic de furie în voce, ci cu resemnare, în timp ce trenul se punea încet în mișcare, Stela a răspuns:

– Care Dumnezeu!? Eu nu-l cunosc...

Mariana îi făcea din mână, trenul îi ducea prietena departe și în suflet avea răspuns pentru cumplita întrebare a Stelei.

...Îți doresc, prietenă dragă, ca într-o zi să descoperi că Dumnezeu e forța ce-ți dă aerul pe care îl respiri, umbra copacului, răsăritul soarelui, e miracolul ce-ți dă putere când ți-e greu, e necunoscutul ascuns în propriul creier, ce uneori îți șoptește la ureche și tu tresari speriat și întrebi: De unde acest gând? De unde acest cuvânt?... Că al meu nu-i...

Pe Mariana a condus-o la autobuz doamna Geta. Avea geamantanul pe care îl luase din casa familiei Vrânceanu când mama Marieta a dus-o înapoi la cămin. Încă mai avea în el fotografiile din bucățița ei de copilărie fericită și pe lângă ele mai avea în el și câteva haine.

Întinsă pe pat, mângâiată de candelă, bântuită de deznădejde și de disperare își amintea cuvintele doamnei Geta pentru a găsi curaj de a merge mai departe.

...Mariana, îți va fi greu și vei avea de ales între a fi un rob al durerii și al vieții, plângându-ți de milă și cerșind milă sau un om creator care visează, gândește, creează, luptă și stârnește admirația celor din jur. Te rog să alegi a doua cale, căci eu așa am ales. Folosește-ți mintea, învață să zbori când ești lovită peste picioare și nu mai poți pași! Tu vei alege dacă zbori sau te scufunzi în noroi, dacă plângi sau râzi, dacă înoți sau te îneci, dar să nu uiți că Dumnezeu a pus în tine tot ce-ți

trebuie pentru toate variantele. Vei ajunge bătrână și te vei uita înapoi, apoi vei spune: mi-am trăit viața plângând, văitându-mă și cerșind milă și nu am creat și dăruit nimic, sau vei spune că am luptat cu tot ce mi-a ieșit în cale, am învins uneori, alteori am pierdut, am stârnit admirație, nu milă, am dăruit iubire și am creat ceva. Nu-ți alege destin de frunză în vânt, draga mamei...

– Dar ne alegem destinul?, întrebă mirată.

– Ni-l alegem. Uneori Dumnezeu se cheamă liberul arbitru, iar în cuvintele „da” și „nu” stă ascunsă puterea colosală de a-ți alege soarta. Spune nu urii, minciunii, mizeriei, păcatului, dezbinării, lipsei iubirii și spune da pentru dragoste, pentru adevăr, dreptate, cunoaștere, creație, iertare...

Apoi doamna i-a recitat niște cuvinte din Talmud, a strâns-o în brațe și i-a urat succes în viață.

Recitând cuvintele spuse de doamna, a sărit din pat și a căutat cu emoție în geamantan fotografiile din copilărie. Le-a dus la lumina candeliei și le privea șoptind cu voce de lacrimă:

„Fii atent la gândurile tale, pentru că ele vor fi cuvinte.

Fii atent la vorbele tale, pentru că ele vor deveni fapte.

Fii atent la faptele tale, pentru că ele vor deveni obiceiuri.

Fii atent la obiceiurile tale, pentru că ele vor fi caracterul tău.

Fii atent la caracterul tău, pentru că el va fi destinul tău.”

Talmud

Mângâia ușor cu degetele chipul din fotografie ce fusese al ei. Oare mama Marieta a fost vreodată atentă la gândurile ei? La cuvintele și faptele ei? Oare i-a devenit destin tot ce a gândit și a spus?... Uite, aici am coroana de margarete și sunt cu verișorul... verișorul... Nu mai știu

cum îl chema... Și nici nu-mi era verișor... Ce am trăit atunci a fost un vis și atât. Vreau să uit de acea perioadă din copilăria mea, vreau să uit că există fericire când ești copil, vreau să uit că am purtat coroana de margarete...

S-a așezat în genunchi și a început să se roage. Fierbinte, cu lacrimi, cu disperare, ca să uite și să găsească putere de a merge mai departe, dar o imagine i-a bântuit mereu rugăciunea și nu era o fotografie din copilărie, ci un tablou din adolescență și rugăciunea s-a încheiat cu un plâns sfâșietor.

– Mi-e dor de tine... Vreau să-mi mângâi mâinile... Vreau să-mi dai putere de a merge mai departe... Te urăsc că mi-ai poruncit să nu te caut... Te iubesc că m-ai pictat ca pe un înger... Doamne, el era limanul din viața mea, era punctul meu de sprijin ca totul să stea în echilibru, mă cunoștea cum nu mă cunosc nici eu și asta mă speria, și în condițiile astea, spune-mi cum, cu cine și cu ce să merg mai departe!?!...

Icoanele o priveau tăcute. Lumina candeliei devenea din ce în ce mai mică. Bătrâna ce o primise în gazdă și care dormea în aceeași cameră cu ea, dar pe alt pat, sforăia.

Amestecul ei de plâns cu rugăciune, implorare și disperare s-a încheiat cu un vers închinat omului de care avea nevoie ca de aer, să o sprijine acum când îi era cumplit de greu și de frică de viață, dar pe care nu-l va căuta decât atunci când va fi scriitoare, căci el așa i-a poruncit.

Te-am plâns, iubire

de i-ar fi ajuns lui Dumnezeu

să-și nască roua

din lacrimile mele...

Când zorii loveau cu săgeți aurii fereastra, pleoapele au coborât încet peste ochii obosiți de lacrimi și s-a cufundat în somn cu un ultim

gând: în toată nebunia asta pe care o trăiesc am un singur lucru bun că mi-am găsit o gazdă ce este pâinea lui Dumnezeu și care m-a înțeles că nu-i pot plăti chiria până la primul salariu.

I-a cerut patru sute de lei pe lună și ea nu știa să spună dacă e mult sau puțin să plătească atât pentru că are un pat unde să doarmă, chiar dacă acel pat era mic, așezat lângă ușă și în aceeași cameră cu bătrâna. După două ore de somn s-a trezit cu capul încă greu de griji și de prea puțin somn. S-a dus într-o baracă de lângă casă căreia bătrâna îi spunea bucătărie de vară ca să se spele. Gălețile erau goale așa că s-a dus la fântână să scoată apă. Nu mai scosese apă dintr-o fântână în viața ei și descoperirea acum cu surprindere că apa nu-i ceva ce curge dintotdeauna firesc și comod la robinet, și caldă, și rece, după cum ți-i nevoia. Încet a dat drumul găleții în fântână așa cum văzuse că a făcut bătrâna aseară, cu grijă a scos-o plină și a pus cârligul la roată, apoi s-a dus să toarne apa din găleata fântânii în găleata din mână ei. Făcea totul cu încetinitorul. Viața i se părea întruchiparea singurătății și a lipsei speranței. Se stăpânea cât putea să nu plângă în timp ce s-a întins peste marginile fântânii și a atins cu mâna ciutura plină cu apă. A tresărit speriată când ciutura i-a fugit din mână cu furie înapoi în pânțelele pământului și când zgomotul infernal făcut de roata fântânii ce fugea nebună i-a lovit urechile. Nu înțelegea ce se întâmplase. S-a dat speriată cu un pas înapoi când cu plesnet de bici ciutura plină s-a lovit de apele din adânc. I se părea că inima ei fugise odată cu ciutura în adâncul pământului în ape adânci.

N-am pus bine cârligul la roată și acesta și-a dat drumul – se lămurii ea într-un târziu, apoi a scos din nou apă, dar cu mai multă grijă.

A luat o cădiță de lângă bucătăria de vară și a pus apa în ea. S-a dezbrăcat de pijama și s-a plecat peste cădiță să se spele. Primul contact cu apa rece din fântână o paraliză. Era gheață lichidă...

Ce bine era să am puțină apă caldă, gândi și privi cu jale spre gura sobei în care cu o seară înainte a văzut arzând focul. Nu știu cum să-l aprind și nici nu știu dacă îmi dă voie bătrâna.

Se spală încet pe întregul trup cu apă ca gheața și se forța să nu dea importanță prea mare acestui lucru, ci își canaliza toate gândurile spre faptul că acea zi e prima din viața ei ca angajată.

La șapte, era în fața clădirii C.A.P.ului. Clădirea era un fost conac boieresc cu un cerdac mare la intrare, aproape cât o terasă, cu stâlpi din lemn ciopliți cu bărdița, cu acoperiș din draniță și cu ferestre înalte și rotunjite în partea de sus. A așteptat o clipă în cerdacul de la intrare, apoi, pentru că nimeni nu venea, a deschis încet ușa și a intrat într-un hol ce se întindea de la un capăt la altul al clădirii. A privit spre ușile deschise așezate de o parte și de alta a holului. Dintr-o cameră a ieșit o femeie grasă cu un halat albastru și cu mătura în mână.

– Bună dimineața, o salută Mariana.

– Bună dimineața, i-a răspuns femeia, privind-o din cap până în picioare. Și ca și cum era ceva normal a adăugat: Doamne, da frumoasă mai ești!

Mariana nu știa ce să spună la asemenea cuvinte și nici nu se așteptase să le audă așa că nu scoase niciun sunet. Plecă ochii în jos și simți o ușoară jenă, chiar roșise de cuvintele femeii.

– Ce-i cu dumneata aicea, domșoară?, întrebă femeia.

– Sunt repartizată să lucrez aici.

– Tu!?, făcu femeia cu infinită mirare și scăpă mătura din mână.

Încet o ridică de jos și se gândea că sigur e o greșeală. Fata n-a nimerit unde trebuia să ajungă. Au mai venit încă cinci absolvente de Liceu Agricol anul acesta și fuseseră repartizate câte una la fiecare

fermă, dar niciuna nu arăta ca asta nou venită și nici nu era ca ea de frumoasă. Sigur nu arăta ca un om ce lucrează în agricultură.

– Domșoară, cred că n-ai nimerit unde trebuia să ajungi, își dădu cu părerea femeia de serviciu.

Asta-i vorbă de filozof, nu de femeie de serviciu, gândi Mariana. Dumnezeu, ce vorbă mare: n-ai nimerit unde trebuia să ajungi... Voiam să ajung scriitoare, voiam să fiu studentă, chemarea mea sunt cuvintele și scrisul, dar am ajuns să lucrez la C.A.P. Stăniilești. Oricum, va fi numai pentru un an, în care voi munci și voi învăța, apoi voi da din nou la facultate. Nu renunț la visul de a fi scriitoare...

Își alungă gândurile și speranța din suflet și revenind cu picioarele pe pământ, șopti cu mirare femeii:

– Nu-i aici C.A.P. Stăniilești?

– Îhî, făcu femeia.

– Atunci aici trebuia să ajung. Aici am fost repartizată.

Femeia dădu din cap a totală neînțelegere și neputință. Fetele celelalte erau din zonă și fuseseră fiecare repartizată în satul ei, aveau părinți, erau oameni ai locului, dar domnișoara asta de oraș sigur venise din greșeală la ei. Dar cum de o lăsaseră părinții!? De ce nu-i găsiseră ceva de lucru la oraș!? Ce să facă domnișoara asta fină la C.A.P. Stăniilești?!

Înainte de a-și continua măturatul mai privi încă o dată chipul frumos al fetei ce sigur se rătăcise la ei și îi spuse:

– Așteptați să vină doamna contabilă șefă. Dacă vreți vă aduc un scaun.

– Nu, mulțumesc. Stau în picioare.

– Doamna vine după opt. Aveți mult de așteptat, domșoară...

– Mariana, șopti văzând că femeia așteaptă ca ea să-și spună numele. Pe dumneavoastră cum vă cheamă?

Femeia își plimbă mătura aiurea peste gunoaiile din hol. Nici măcar mucoasele nou repartizate nu-i vorbeau cu „matală”, ci strigau după ea „Marghioala”, iar fata asta îi vorbește atât de frumos și cu respect.

– Marghioala, a răspuns femeia privindu-i fața tristă și speriată. Fata asta pare căzută din lună, și-a spus în gând, apoi a continuat cu voce tare: De unde ești? De ce n-au venit părinții cu tine?

Întrebările aparent banale și la care orice om poate răspunde ușor și fără nicio emoție îi transformau sufletul în pelin și îi umpleau ochii de lacrimi. Ce soartă crudă, ce destin, ce viață începută fără noroc și fără stea în cer dacă nu poți da răspuns la o întrebare atât de simplă: De unde ești!?...

În loc de răspuns i se zbăteau între creier și inimă întrebări ca un cântec trist: Cine sunt? Ce sunt? De unde sunt? Unde sunt părinții? Și tot ca un cântec trist venea răspunsul: Sunt nimeni. Sunt de nicăieri. Nu știu cine îmi sunt părinții. Am visat să fiu scriitoare și sper că orice și oricât îmi va fi dat să trăiesc omul din mine să nu moară și să rămân o carapace de trup golită de omenescul din mine. Mai mult în inimă și mai puțin în creier cineva cânta: Pelin beau, pelin mănânc/ Noaptea pe pelin mă culc... dar a alungat melodia și versul înțelept al poporului ei din inimă și a dat un răspuns.

– Sunt din Fălticeni. Am crescut la casa de copii.

La vorbele ei, femeia scăpă din nou mătura din mână, dar de data asta de groază. Știa ce fel de om este contabilă șefă, știa că urăște până aproape de nebunie femeile tinere și frumoase, căci vedea în ele posibile rivale, și mai știa că, dacă fata va rămâne să lucreze aici, viața ei

va fi un iad... Și-a continuat încet, îngândurată măturatul. Din când în când, arunca câte o privire spre fata ce aștepta. Îi era dragă și îi era milă de ea. Ce viață o să duci cu Aurora Popescu! O să facă să regreti că te-ai născut... gândi.

Când în sfârșit a ajuns și contabila, Mariana avea picioarele înțepenite de stat și îi era foame. Nu mai mâncase nimic de când plecase cu o zi înainte de la cămin.

Anesteziată de foame, de așteptare și de emoție, nu reacționează în niciun fel când Aurora Popescu nici n-o lăasă să termine ce avea de spus.

– Nu am loc pentru tine aici! Du-te la Direcția Agricolă la Suceava și spune-le că am mai primit încă cinci absolvenți anul acesta! Nu am loc și pentru tine! Să te trimită altundeva!

Poate avea dreptate, nu avea loc pentru ea acolo, dar faptul că ți-a aruncat pe jos hârtiile pe care i le-a întins îi spunea Marianei că are de a face cu o nouă Cruelă, una chiar mai rapace.

Avea două sute de lei de la doamna Geta pe care trebuia să-i drămuiească foarte bine până la primul salariu, ca să aibă ce mânca și regreta că trebuie să cheltuiască o parte din ei mergând la Suceava, dar nu avea încotro, trebuia să-și rezolve problema cu locul de muncă. Chiar își dorea ca cei de la Suceava să-i dea repartitie în altă parte, căci întâlnirea cu Cruela numărul doi a îngrozit-o. I-au tremurat picioarele cât timp femeia aceea i-a vorbit și și-a adunat cu mâinile tremurând hârtiile aruncate pe jos.

Dar dacă îi dă repartitie în altă parte, o iau de la capăt: merg în alt sat, caut altă gazdă, cheltui bani pe drumuri... gândea, în timp ce autobuzul o ducea spre Suceava.

Își înghiți lacrimile în suflet și se făcea că nu simte nodul din gât ce o sufoca.

Ce grea e viața! Ce greu e singur! Professore, îmi înmugurește sufletul de dor de tine! Am nevoie de tine, dar tu m-ai alungat în lume și nu-mi dai voie să te caut!... Mi-e dor până și de cămin: de mâncarea de acolo, de patul meu, de apa caldă de la robinet! De-abia acum văd partea plină a paharului meu de care îmi vorbea doamna Geta atunci. Când apa curge ani în șir la robinet ți se pare natural asta și nu conștientizezi că face parte din plinul vieții tale. Așa cum, atunci, din plinul paharului meu făcea parte mâncarea, patul, hainele și bruma de siguranță ce o oferea căminul. Și totuși, doamna Geta nu avea dreptate când îmi vorbea de zbor, căci în lumea în care am ajuns nu pot nici măcar să trăiesc de azi pe mâine, nici vorbă de aripi și zbor, de poezie și de cuvânt... Chiar așa, oare o să trăiască mult poezia în mine, oare cuvântul mă va mai sluji sau mă vor părăsi așa cum m-a părăsit norocul în ziua în care m-am născut!?...

Urcând pe scări la Direcția Agricolă realizează că este pe punctul să leșine de foame. Mai rezistă puțin, iar când termini treaba aici o să-ți cumperi ceva de mâncare - îi șopti inimii ei, dar inima n-o asculta și nu se liniștea, căci îi era foame până dincolo de cuvinte care liniștesc.

La direcția agricolă i s-a spus clar să se ducă la C.A.P. Stănilești, unde a fost repartizată, și că nu are cum să nu o primească contabila șef. I s-a mai spus că vor da ei un telefon să vadă care e situația, dar să se întoarcă numaidecât acolo unde a primit repartitie.

Mergea pe străzi de-abia reușind să-și miște picioarele. O durea capul. A intrat într-un magazin să-și ia ceva de mâncare, dar toate rafturile erau goale. A ieșit afară și a privit încă o dată firma magazinului. Pe ea scria clar „Pâine. Mezeluri. Lactate”, iar și mai sus de firmă deasupra blocului cu litere roșii gigantice scria „EPOCA DE AUR = EPOCA NICOLAE CEAUȘESCU”. Era prea flămândă, prea speriată

de viață și de viitor și totuși o pufni râsul. Înțelegea ura profesorului față de cei ce ne transformau în dobitoace. A mai intrat în încă trei magazine. Toate goale. În ultimul a găsit niște biscuiți Eugenia. Costau 0,75 bani bucata și și-a cumpărat de trei lei patru bucăți. Și-a dus năucă pașii spre banca din parc ce reprezenta crucea destinului ei că acolo o părăsise norocul și părinții, acolo a simțit iubire și a plâns când și-a dorit cu disperare să fie îmbrățișată... A mâncat biscuiții, de parcă ar fi fost o bunătate, o delicată și a înțeles atunci o lecție pentru toată viața: că e mare păcat să faci mofturi la mâncare, că trebuie să prețuiești și să mulțumești lui Dumnezeu pentru fiecare firimitură de pâine.

Mâncând, socotea în gând câți bani a cheltuit pe drum. Mai socotea cât trebuie să trăiască cu banii rămași până la primul salariu și rezultatul calculelor o îngrozea. Oricum calcula nu știa cum are să se descurce până la primul salariu cu mâncarea, cu săpun, cu detergent și alte lucruri strict necesare și asta în cazul în care ar fi fost primită la serviciu, căci la celălalt caz nici nu se putea gândi. Își porunca gândurilor să nu se întoarcă înapoi în trecut, căci era prea mult de suportat, dar o concluzie tot trase: Ce bine era când era rău, ce fericită era când era nefericită... și își salută cu ironie propriul suflet: Bine ai venit printre pământeni și pe pământ! Trăiește aici și acum și, dacă va mai rămâne din tine firimitură de vis, gând de poezie și dor de scriitoare după ce ai reușit să te hrănești și să te îmbraci singură, înseamnă că ai învins, ești și pământeană și nepământeană în același timp!

Tot drumul spre sat, în autobuz, a făcut calcule și era ceva nou pentru ea ce aproape nu cunoștea banii. În gând se ruga la Dumnezeu să se descurce și să o ajute într-un fel. Seara nu a mai mâncat nimic, doar s-a spălat cu apă ca gheața și s-a culcat. A adormit imediat răpusă de oboseală și griji. În vis era copil și plângea că a bătut-o mama Marieta,

apoi pedagoga Cruela. Desfășurându-se haotic și fără nicio logică, Marieta și Cruela deveneau o singură persoană Aurora Popescu. Aceasta nu o bătea și nici nu țipa la ea, dar îi inspira Marianei o groază cumplită. Se făcea că se uită în oglindă și din partea cealaltă a oglinzii o privea rânjind această femeie.

De groază, deși nu știa cum poate să-i fie atât de frică de o femeie ce nu-i face nimic, ci doar o privește – e drept: cu ură, cu răutate – fața a început să i se descompună și să devină o masă de carne incredibil de albă, dar fără formă. Privindu-și chipul descompus, ca o mască de carnaval monstruoasă, a țipat și s-a trezit. Avea pijamaua udă de transpirație și dinții îi clănțneau în gură de frică. Strângând în brațe perna își șopti: Ce bine e că a fost un coșmar! Dumnezeule, ce față aveam!...

A doua zi, la C.A.P., a avut parte de o adevărată criză de isterie din partea viitoarei ei șefe. Țipând că nu are post pentru ea iar i-a aruncat hârtiile pe jos. Mariana le-a adunat cu mâinile tremurând și încă bântuită de coșmarul ce îi chinase somnul, convinsă fiind că mama Marieta și Cruela au fost îngerași prin comparație cu această femeie, a îngăimat abia auzibil:

– Cei de la direcția agricolă au spus să vin aici. Nu aveți cum să nu mă primiți.

– Să te primească ei! Eu nu am nevoie de tine aici!, a urlat femeia cu fața descompusă de ură și răutate.

– La telefon, doamnă Aurora!, strigă secretara din camera alăturată și doamna plecă să vorbească, iar Mariana încercă să se liniștească în minutele de respiro, până când avea să vină furia înapoi.

Pentru că ușa biroului a rămas deschisă, Mariana auzea ce vorbește la telefon și înțelegea că au sunat cei de la direcție. Cu ei, șefa nu avea nimic

din otrava ce și-o manifesta vorbind cu fata. Chiar părea blândă când le explica aproape patetic că ar primi-o, dar nu are post pentru ea.

Fata asculta încordată. Doamna tăcea și asculta și ea ceea ce i se spunea la telefon.

– Da, da, ar fi vacant postul de merceolog, nu mi-am dat seama până acum, o auzea Mariana spunând și răsuflă ușurată. Deci nu va mai trebui să mai umble pe drum, să plece în alt sat, să-și caute altă gazdă. Problema se rezolvase.

Nu a avut timp să-și savureze prea mult bucuria, căci veni ră peste ea ca un torent urletele șefei:

– M-ai reclamat la Suceava că nu vreau să te primesc!... Cât o să lucrezi cu mine, eu ți-s nașul! Nimeni nu trece peste Aurora Popescu!

Mariana o privea prostită. Avea o singură replică în creier: E nebună!, dar nu ar fi îndrăznit să spună așa ceva cu voce tare, nici dacă ar fi torturat-o, că se temea cumplit de ea.

– Ieși afară!!, mai urlă nebuna.

Fata a ieșit prostită în hol. Dacă o întreba repede cineva cum o cheamă, nu știa să răspundă. Secretara, ce avea biroul la intrarea în biroul șefei, i-a arătat un scaun pe care să stea lângă biroul ei, iar ea s-a așezat fără a mulțumi. Nu simțea nimic, nici durere, nici părere de rău, nici nu putea plânge. Golită de orice sentiment, șocată de viața adevărată, plină doar de frică, era mulțumită că i se dă voie să stea pe scaun. Chiar a răsuflat adânc și a închis ochii, dar a sărit drept în picioare când ușa șefei a fost trântită de perete cu furie, de au zornăit până și geamurile și a auzit-o iar urlând în timp ce o vedea venind spre biroul secretarei.

– Ce să-ți spun, te-ai așezat pe scaun! Mișcă-te la dispensar și fă-ți fișa medicală!, țipă la ea, apoi se adresă secretarei mai blând:

– Ia-i hârtiile și fă-i actele de angajare!

Fata a întins hârtiile spre secretară și o urmărea cu privirea pe viitoarea ei șefă. Ce bine că se duce iar în biroul ei, gândi.

Secretara i-a luat hârtiile și i-a explicat unde e dispensarul.

– Completează fișa asta, domnișoară.

A mers pe drum spre dispensar fără să vadă nimic în jurul ei. Nici case, nici copaci, nici oameni. Totul devenise un pustiu, un deșert. Nu se mai întreba ce este, cine este, ce va fi, ci știa că acum întrebarea esențială era: Cum vei supraviețui? Ce vei mânca? Cum te vei descurca într-o așa lume pentru care nu ești absolut deloc pregătită!?

La dispensar a întrebat de cineva unde trebuie să meargă pentru a completa fișa de angajare și i s-a arătat o ușă. Tremurând, căci acum tremura de câte ori trebuia să întâlnească vreun om, a bătut în ușă și a intrat în timp ce își liniștea inima: Nu mai tremura! Nu-ți fie frică! Aici ești la dispensar. Doctorii sunt oameni minunați!

A salutat, dar cale două doctorițe parcă nici n-au observat-o, ci și-au continuat mai departe discuția despre vărui apartamentul și curățenia generală ce o făcea una din ele. Într-un târziu, una a întrebat-o:

– Ce-i cu tine?

Mariana a așezat pe birou fișa ce i s-a dat de completat și a explicat ce vrea.

Doctorița a început să-i completeze hârtia punându-i întrebări la care ea răspundea, dar se împotmoli atunci când a fost întrebată de trei ori la rând unde are domiciliu. Chiar nu știa ce să răspundă. Să spună adresa casei de copii din Fălticeni sau adresa de la bătrâna la care stătea în gazdă, se întreba în timp ce doctorița aștepta uimită răspunsul.

– Ești tâmpită sau ce-i cu tine? Ai terminat un liceu economic – culmea e că terminase cu a doua medie pe liceu la bacalaureat – și nu ești în stare să spui unde locuiești!?

Bâlbâindu-se a început să explice care e situația ei, dar doctorița nu o mai asculta, ci răsfoia buletinul pe care fata i-l dăduse odată cu celelalte hârtii și completa din el care este adresa fetei. Când termină de scris o întrebă în continuare.

- Suferi de vreo boală?
- Fac crize de spasmofilie. Sunt anemică.
- Altceva mai ai?, întrebă doctorița.
- Nu.

Privind-o țintă în ochi o întrebă:

- Ești virgină?
- Nu înțeleg, a răspuns Mariana și chiar nu știa ce o întreabă doctorița.

– Mă, fată, tu ești proastă tare. Te-am întrebat dacă ești fată mare!

Mariana gândea: tot timpul mi s-a spus că sunt deșteaptă și eu am crezut asta, dar acum încep să am îndoieli. Pentru lumea reală sunt proastă. Am stat atâta numai cu nasul în cărți, ele erau lumea mea și realitatea mea, încât nu știu să trăiesc în lumea materială ca pământean.

Oricum, acum înțelesese ce a întrebat-o doctorița și i-a răspuns:

- Sunt.

Se aștepta la orice, dar la atâta ironie și dispreț înflorit pe chipul celei din fața ei nu se aștepta...

– Toate sunteți, dar asta până vă urc pe masă să vă controlez. Tu, de unde vii, sigur nu ești. Du-te după paravan și te dezbracă!

Își porunca să nu simtă nimic, căci dacă ar fi simțit, s-ar fi dezintegrat de durere. Pașii o duceau mecanic spre paravanul arătat de

doctoriță. A ajuns după el și nu știa ce să facă. Oare trebuie să mă dezbrac de tot?, se întreba, că nu avea curaj să o întrebe pe cea care o trimisese să se dezbrace.

Când doctorița a venit la ea, era așezată pe marginea patului fără să se fi dezbrăcat.

– Dă-ți chiloții jos și urcă-te pe masă!, a țipat aceasta pierzându-și răbdarea în timp ce-i arăta cu mâna masa pe care trebuia să se urce.

Oricât și-a stăpânit plânsul, în clipa în care, pentru că nu știa cum să se așeze pe masă, doctorița i-a spus: Nu mai face pe mironosița și desfă-ți picioarele, că știi tu foarte bine cum să faci asta!, plânsul a venit ca un torent. Plângea incontrollabil, chiar și după ce consultația se terminase și ea stătea îmbrăcată în fața doctoriței ce îi termina de completat fișa și se făcea că nu o vede că plânge sau o vedea și nu-i păsa. Singura ei grijă a fost să îi șoptească colegei ei:

- Este, totuși.

Mariana și-a luat fișa completată și a ieșit din cabinet fără a saluta și fără a mulțumi. Învăța ce înseamnă umilința și umerii aproape îi atingeau pământul. Nu se gândea nici la poezie, nici la tabloul în care purtase o coroană de margarete, căci nu mai încăpeau în viața ei de pământean normal, și dacă ar fi încăput, ar fi durut-o până la cer și înapoi, iar ea nu mai voia să o doară și asta. În timp ce se îndrepta spre locul ei de muncă, o întrebare de care s-a îngrozit mereu și pe care a alungat-o cât a putut din viața ei o bântuia: Cine-i Dumnezeu? Eu nu-l cunosc... dar și-a măturat-o repede din gânduri, spunându-și că ea nu are voie să gândească așa, ea nu are voie să se îndoiască, trebuie să creadă, ca să poată supraviețui și totuși gândurile n-o ascultau când îi șopteau în ureche de parcă erau gândurile Stelei, nu ale ei: Unde-i Dumnezeuul mării lor de doctoriță și de șefă, ce mă tratează ca pe un